

Zauvek s tobom

Dani Etkins

Prevela Aida Bajazet

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

*Posvećeno Ralfu. S razlogom.
I naravno, Luku, ali bez razloga.
A najviše Kimberli, koja mi je pomogla da sve ovo završim.*

Moj život završio se u 22.37 jedne hladne decembarske noći, u pustoj ulici pored stare crkve.

Moj drugi život započeo je nekih deset sati kasnije, nakon što sam se probudila u bleštavo osvetljenoj bolnici, s velikom ranom na glavi i bez ikakve predstave o svom životu. Oko mene su bili moji prijatelji i porodica i zbog toga je trebalo da se osećam bolje. Ali nisam, jer jedan od njih više nije bio među živima.

Ideja da napišem sve ovo rodila se iz čiste znatiželje. Htela sam da vidim da li ću, nakon što sve bacim na papir, uspeti da pohvatam konce i izvučem pouku iz toga. Ili, ako ništa drugo, da dokažem svima da nisam odlepila. Dugo sam mislila da priču treba da započnem događajem pored crkve, ali sada shvatam da, ako zaista mislim da dokućim pravu istinu, moram da se vratim u prošlost. Jer, zapravo, sve je započelo pre pet godina, na toj oproštajnoj večeri.

Poglavlje 1

SEPTEMBAR 2008.

Nakon što je vriska utihnula, čulo se samo tiho jecanje mojih prijatelja, koji su čekali da stigne ambulantno vozilo. U ruci sam još uvek stiskala onaj srećni novčić. Moji prsti čvrsto su stiskali to parče metala kao da će se dogoditi čudo koje će vratiti vreme unazad i poništiti svu ovu tragediju.

Samo pola sata ranije, Džimi je taj isti novčić podigao sa asfalta parkinga ispred restorana.

„Za sreću“, nasmejao se, bacio ga u vazduh, a zatim ga vešto uhvatio drugom rukom. Uzvratila sam mu smeškom. Onda mu je Met dobacio: „Džimi, druže, trebalo je da mi kažeš da imaš problem s kešom, a ne da skupljaš lovu s poda.“ Pogledala sam prema Džimiju i videla kako su njegove svetloplave oči gnevno zasijale.

Met se nasmejao svojoj šali, a zatim je prebacio ruku preko mojih ramena i privukao me bliže sebi. Pomislila sam da je Džimijevo smrknuto lice bila samo prirodna reakcija na Metov neumesan komentar, kojim je, valjda, hteo da naglasi da je mnogo bogatiji od njega. Ali nije. Bilo je tu mnogo više od toga. Samo što ja to dugo nisam shvatala.

Te tople, septembarske večeri, nas troje stajali smo ispred restorana čekajući ostatak društva. Kad smo Met i ja stigli, Džimi je već bio tamo. Pre nego što je parkirao svoj novi auto, Met je kružio naokolo, šepureći se novom imovinom. Ne znam zašto, ali izgleda da svi momci, kada dobiju novi auto, prolaze kroz neminovnu fazu zaljublivanja u njega. Ponadala sam se da će biti dovoljno razuman i da se neće previše hvalisati pred ostalima.

Nema šta, auto je bio sjajan, udoban i veoma skup. To je sve što sam inače znala o četvoročekašima. Dobio ga je od roditelja kao nagradu za položen prijemni ispit na fakultetu. Na osnovu ovog, nije teško shvatiti da Met potiče iz veoma imućne porodice i da njegovi komentari na temu novca svima idu na živce. Ali sve u svemu, nije bio loš momak. Doduše, umeo je ponekad da ubaci nešto ovako neumesno i tako zapodene svađu. Sada sam samo želela da začuti i ne pokvari nam poslednje večere koje ćemo provesti zajedno, pre nego što odemo na fakultet.

„Bio si danas na poslu, Džimi?“, upitala sam ga, mada sam znala da se u ovom trenutku silno trudi da se obuzda i ne plane. Okrenuo se prema meni i nasmejao se. Mogla bih se zakleti da se isto tako smejaio i kada mu je bilo četiri godine.

„Jesam, ali ovo je poslednja nedelja da pomažem ujaku. Nakon toga, sa zadovoljstvom ću mu vratiti kolica, ašov i grabulje. Konačno se rastajem sa baštovanskim poslovima.“

„Gledaj na to iz lepšeg ugla. Sigurno ne bi tako lepo preplanuo da si celo leto radio u samoposluži.“

Nisam ga slagala. Od višemesečnog fizičkog rada na otvorenom, njegova inače svetla put sada je dobila lepu bronzanu boju, a ruke su mu postale mnogo mišićavije nego pre. Za razliku od njega, Met i ja smo našu boju dobili na francuskoj rivijeri, u vili

njegovih roditelja. To je bio još jedan njihov poklon, samo ovog puta namenjen oboma.

Moj tata nije bio naročito srećan zbog toga. Nije da nije voleo Meta; dobro ga je poznavao i dopadao mu se i, mada smo se nas dvoje zabavljali već skoro pune dve godine, bilo je povucipotegni hoće li me pustiti da idem s njima na letovanje. Njegovo negodovanje delimično se ticalo i novca, zato što Metovi roditelji nisu hteli ni da čuju da uzmu pare od njega, ali mnogo većim delom odnosilo se na odnos tata-kćerka-momak. Svi očevi se valjda tako ponašaju, ali pošto nisam imala majku, moj tata je bio mnogo tvrdi orah od ostalih. Na kraju smo Met i ja ipak uspeli da ga ubedimo da meпусти; obećali smo mu da ćemo spavati u odvojenim sobama i da ćemo sve vreme boraviti s Metovim roditeljima. Naravno, sve to smo slagali.

Razmišljajući sada o njemu, po zna koji put se pitam kako će preživeti kad budem otišla na fakultet. Ova misao me je rastužila, pa sam je brzo odagnala iz glave. Celo leto lupam glavu pitajući se kako će se tata privići na praznu kuću, a onda sam odjednom odlučila da jednom zauvek prestanem da se nerviram oko stvari koje ne mogu promeniti.

U tom trenutku su se još dva automobila, mnogo starija od Metovog, ali ništa manje obožavana, zaustavila na parkingu restorana. Zadnja vrata malog plavog vozila širom su se otvorila, iz njega je izašla Sara i odmah se uputila ka nama, nabadajući štiklama preko neravne površine parkirališta.

„Rejčel, lepa moja, kako si?“, izgovorila je i bacila mi se u zagrljaj. Uzvratila sam joj istom merom, istovremeno osećajući kako mi se grlo steže, jer uskoro odlazim i nas dve se više nećemo viđati svaki dan, kako smo navikle od detinjstva, već samo o praznicima. Ona i Džimi bili su moji najbolji i najstariji prijatelji. Mada

sam s Džimijem bila mnogo bliskija, ipak su postojale neke teme o kojima sam mogla da razgovaram samo s njom.

„Oprosti što kasnim“, izvinila se.

Pogledala sam je ispod oka. Ona je *uvek* kasnila. Mada je bila prirodno lepa, satima bi se sređivala, menjala frizure, cipele i odeću, pre nego što bih uspela da je ubedim da je savršena i da može da izađe. Ali koliko god da se sređivala, nikad nije bila zadovoljna rezultatom. Meni je to bilo smešno: sa onim lepim, srcolikim licem, sočnim usnama i smeđim, sjajnim uvojcima, uvek je izgledala prelepo.

„Dugo nas čekate?“, upitala me je, a zatim me je uhvatila podruku, odvojila me od Meta i povelala preko parkirališta do ulaza u restoran. Znam da je to učinila samo da se ne bi polomila na onim štulama i da bi stigla do restorana u jednom komadu, ali delimično i zbog toga da ne bi morala da gleda kako Trevor i Fil balave gledajući Ketu, koja je u tom trenutku izašla iz drugog automobila.

„Kasniš dovoljno dugo da je Met uspeo da kaže nešto glupo i uvredi Džimija“, odgovorila sam joj tiho, da me drugi ne čuju. Osmehnula se, jer je tačno znala o čemu govorim.

„Dakle, niste nas dugo čekali.“

Stigle smo do popločane staze iza restorana, a onda smo zastale da sačekamo ostale momke koji su svi odreda (uključujući i Meta) kao omađijani zijali u Ketin dekolte, glumeći da ne primećuju njene lepe, čvrste grudi koje se naziru ispod uzane, oskudne bluze. Onako vitka, duge plave kose, u uskim farmerkama i sandalima s visokom štiklom, izgledala je kao da je upravo sišla sa naslovne strane *Voga*. Za razliku od Sare, Ketu se odlično snalazila s visokim potpeticama. U stvari, ta devojka je bila toliko savršena da sam se pored nje oduvek osećala kao ofucana mačka.

Keti je bila relativno nova u našem društvu. Nas šestoro, Sara, momci i ja, družili smo se od detinjstva. Možda je odnos momaka i devojaka u našem društvu bio malo neusklađen, ali budući da smo bili izuzetno dobri drugovi, to nam uopšte nije smetalo. Imajući u vidu Ketin izgled, bilo je i više nego jasno zašto je većina momaka bila oduševljena kada je počela da izlazi s nama. Ali osim dobrog izgleda, Keti je bila i zabavna. Pošto se u Veliki Bišopsford doselila iz velikog grada, bila je mnogo upućenija u urbani život od nas. Osim toga, bila je veoma otvorena i druželjubiva, s pomalo uvrnutim smislom za humor, tako da mi je bila simpatična čak i kad bi se nabacivala svakom muškarcu u krugu od pet kilometara.

Sara je pak bila prilično rezervisana prema njoj. Kad god bi je Keti iznervirala ili načepila, promrmljala bi sebi u bradu: „Zadnja došla, prva leti.“

Kad se Džimi konačno dovukao do nas, Sara se odvojila i otišla da pogleda jelovnik, koji je stajao u zastakljenom izlogu pored ulaza u restoran. Ostali su otišli da se dive Metovom novom automobilu ili, bolje rečeno, da zijaju u Ketino poprsje, pomislila sam zlobno dok sam je posmatrala kako se naginje, tobože, da pogleda aluminijumske felne na točkovima. Sve se ona pa razume u felne!

„Ti si mnogo lepša od nje“, šapnuo mi je Džimi, kao da mi je pročitao misli.

„Toliko me je lako pročitati?“, nasmešila sam mu se. Uzvratio mi je onim svojim karakterističnim osmehom – blagim podizanjem usana praćenim širenjem zenica.

„Kao knjigu“, potvrdio je, „ali veoma dobru.“

„Pre bih rekla da sam stari izvrljani đaćki udžbenik, a ona fensi časopis.“

Shvatio je moju ironiju, jer je istovremeno kad i ja pogledao prema Keti, koja je stajala pored Meta, i kao zadivljeno slušala šta joj on drobi o autu.

„Mislim da nemaš razloga za brigu“, težio me je, blago me popapšavši po ramenu. „Met bi bio kompletna budala da te zameni njom.“

„Ne znam“, bilo je sve što sam mu odgovorila. Izenadilo me je to što su mi njegove reči naterale rumenilo u obraze. Brzo sam se okrenula na drugu stranu, da on to ne bi primetio.

Pogledala sam se u izlogu restorana i zaključila da moj drug nije bio sasvim iskren. Ako jeste, onda bi morao pod hitno da poseti oftalmologa. Moj izgled nikad ne bi mogao izazvati reakciju kakvu izaziva Keti. Moja kosa je duga, tamna, ravna, moderno ošišana, oči su mi krupne, ali bez kontaktnih sočiva ničemu ne bi služile i, za moj ukus, usta su mi bila preširoka. Sve u svemu, moje lice je bilo prijatno i ljupko, ali ne od onih zbog kojih muškarci padaju na teme. Iskreno, sve dok nisam počela da se zabavljam s Metom koji je, bez ikakve sumnje, bio najzgodniji i najlepši momak kog poznajem, uopšte mi nije bilo važno kako izgledam. Ali od tada naovamo, sve češće sam sebe podsećala da je Majka Priroda ipak mogla biti malo izdašnija prema meni.

„Upamti, za mene ćeš zauvek ostati moja pegava devojčica s razdvojenim prednjim zubima i klempavim ušima“, rekao mi je Džimi.

„Tada mi je bilo deset godina!“, pobunila sam se. „Hvala bogu što su izmislili zubne proteze. Moraš li baš da se sećaš svih tih groznih detalja?“

„Šta ću kad ne mogu da odolim“, odgovorio je čudnim tonom. Da nam se ostali nisu pridružili u tom trenutku, svakako bih ga naterala da mi objasni svoj komentar.

„Hajdemo“, povikao je Met i čvrsto me uhvatio za ruku, „dok još nisu nekom drugom ustupili naš sto.“

Ušli smo svi zajedno kroz velika, dvokrilna vrata, držeći se za ruke ili ležerno zagrljeni, ne sluteći da će nam se za samo pola sata životi zauvek promeniti.

Poveli su nas do našeg stola koji se nalazio u prednjem delu restorana, odmah uz dugački stakleni izlog, odakle se pružao pogled na glavnu ulicu i crkvicu na obližnjem uzvišenju. Dok smo se provlačili između stolova, primetila sam kako muškarci izvrću vratove zureći u Ketu, a žene ispod oka zaneseno posmatraju Meta. Mada mi je neki glasić sumnje mesecima bruja u ušima, trudila sam se da ga ne slušam.

Met je bio izuzetno privlačan momak i normalno, gde god da se pojavio, privlačio je pažnju žena. Ali uprkos činjenici što je bio samo *moj* i što je sada, dok se provlačimo između stolova, *moja* ruka bila u njegovoj, pre ili kasnije, moraću se suočiti s nedoumicom: šta će biti s nama kad se budemo razdvojili? Hoće li naša ljubav odoleti izazovu ili ćemo postati samo još jedan par koji se rastao zbog odlaska na studije?

Iz misli me je prenuo konobar, koji nam se u tom trenutku obratio mekim italijanskim akcentom, rekavši nam da možemo da sednemo za sto. Pošto je bila gužva, morali su da spoje dva stola da bismo svi stali, ali se između nas i stola isprečio betonski stub. Da bi se stiglo do sedišta sa suprotne strane, trebalo se provući kroz uzani prolaz između stola i stuba. Pošto je Sara bila dosta sitnija od mene, pustila sam je da prođe prva, a posle nje sam i ja nekako uspela da se provučem i smestim. Met je seo do mene, a zatim su i ostali, jedan po jedan, zauzeli svoja mesta. Džimi je seo tačno preko puta mene, a Sara s njegove desne strane. Ketu se, naravno, smestila s Metove druge strane, dovoljno blizu da bi

on mogao imati dobar pogled na njen izazovni dekolte. Krišom sam ispod stola povukla i rub svoje majice nadole, ne bih li tako spustila izrez za koji centimetar niže. Primetivši šta sam uradila, Džimi se prigušeno nasmejao, a ja sam pocrvenela kao bulka.

„Šta je tako smešno, Džimi?“, upitao ga je Met. Kao po komandi, svi su odjednom začutili da čuju Džimijev odgovor. Očima sam mu pokazala da ne sme da me oda, mada sam i bez toga znala da neće. Uzeo je jelovnik i ležerno slegnuo ramenima.

„Setio sam se nečeg smešnog što mi je ujak jutros rekao, ništa drugo.“

Zadovoljni odgovorom, svi su potom uzeli jelovnike u ruke, a ja sam se Džimiju zahvalila izgovorivši tiho: „Hvala ti.“ Uputio mi je širok, topao osmeh, zbog kog me je, sasvim neočekivano, nešto žacnulo u dnu stomaka. Zbunjena, skrenula sam pogled, pretvarajući se da se učestvujem u diskusiji jesu li kaneloni bolji od lazanja, ili je možda ipak obrnuto. Kad smo završili s naručivanjem, Met me je obgrlio oko struka i privukao bliže sebi. Kad sam trenutak kasnije pogledala prema Džimiju, on je razgovarao sa Sarom i, mada je uhvatio moj pogled i uzvratio mi smeškom, ovog puta se ništa čudno nije dogodilo u mom stomaku.

U vazduhu ispunjenom mirisom belog luka, paradajza i bosiljka, lebdela je i neka tuga. Nad svima nama, priznali to ili ne, nadvilo se osećanje nostalgije zbog skorog rastanka. Doduše, do mog odlaska u Brajton preostalo je još nekoliko nedelja, ali su Trevor i Fil planirali da odu već za vikend, dok je Sara planirala da otputuje nekoliko dana posle njih. Bilo mi je teško da prihvatim da će već za nekoliko dana ostati samo nas četvoro: Džimi, Met, Ket i ja.

Odjednom me je zbog toga obuzelo snažno osećanje otpora. Nije da nisam htela da idem na studije. Naravno da sam to želela.

Nisam se valjda uzalud toliko trudila da postignem dobre ocene da bih mogla da upišem studije žurnalistike. Nije to bilo u pitanju, već nešto drugo: u tom trenutku, shvatila sam da se zauvek završava jedno divno poglavlje naših života. Zato nikako nisam mogla da usredsredim misli na svoje nove početke, već sam samo mislila na to da ću ostaviti momka i dvoje najboljih prijatelja. Oči su mi se ispunile suzama. Okrenula sam glavu prema prozoru. Lakše mi je bilo da se pretvaram da gledam zalazak sunca nego da moji prijatelji vide da cmizdrim.

„Jesi li dobro?“, upitao me je tiho Džimi, nagnuvši se preko stola bliže meni. Met je u tom trenutku bio zauzet naručivanjem pića, tako da sam imala vremena da mu odgovorim.

„Jesam, samo sam se malo rastužila. Mi odlazimo i više ništa neće biti kao pre...“, zastala sam, očekujući da me prekine nekom svojom šalom, međutim, umesto toga, ispružio je ruku preko stola i čvrsto stegao moju.

Bio je to drugačiji stisak; ni nalik onom koji dobro poznajem još od vremena dok smo zajedno išli u vrtić. Učinio mi se čvršćim i intimnijim nego obično, možda zato što su mu ruke bile ogrubele i očvrsnule od baštenskog posla, a možda i zato što je njime hteo da mi prenese neku tajnu poruku. Bilo kako bilo, osetila sam da je Met krajičkom oka uhvatio Džimijev gest, jer se u tom trenutku primakao bliže meni, dajući mu time do znanja da se kloni njegove teritorije. Međutim, Džimi nije odmah povukao ruku, već ju je još sekund zadržao u mojoj. Baš u tom trenutku mi je spustio na dlan onaj novčić, koji je bio pokupio sa zemlje.

Stiskala sam to parče metala kao da je ne znam šta. Ovo je bilo tipično za Džimija: nas dvoje smo oduvek sve delili, pa je tako i sada hteo da podeli sa mnom ono za šta je verovao da donosi sreću. U stvari, on mi je bio više kao brat. Njegovi su me voleli

više od svoje rodbine. U njegovoj kući oduvek sam se osećala kao kod svoje kuće. Inače, Džimijeva i moja majka bile su dobre prijateljice još pre našeg rođenja. Kad je moja mama iznenada umrla, a tada sam bila veoma mala, Džimijeva porodica prihvatila je mene i tatu kao najrođenije. Zato mi je i bilo toliko teško da odem iz ovog grada, jer nisam ostavljala samo oca, već i Džimija, njegovog mlađeg brata i njegove roditelje.

Kad su za sto stigle dve boce vina koje je Met naručio, nasuli smo piće i podigli čaše da nazdravimo.

„Za srećan odlazak...“

„Da ne padnemo godinu...“

„Za nov život...“

„... i za stare prijatelje...“

Poslednju rečenicu ponovili smo nekoliko puta, kucajući se pritom čašama, svi redom obasjani čudesnim rumenilom zalazećeg sunca.

Dok su se ostali šalili i opušteno ćaskali, obuhvatila sam ih sve pogledom, kao da sam htela da mi ta slika zauvek ostane urezana u sećanju. Znala sam da ćemo, kada odemo na studije, svi sklopiti neka nova poznanstva i prijateljstva, ali sada, u ovom trenutku, činilo mi se da ne postoji snažnija veza od ove, kojom smo bili povezani.

Kako sam pogledom prelazila preko njihovih lica, tako su se u mom srcu budile brojne uspomene i nežna osećanja. Bilo ih je toliko da se ne mogu prebrojati i svako od njih činilo je temelj našeg divnog prijateljstva. Iskreno sam se nadala da će taj temelj ostati dovoljno čvrst i da neće nikad popustiti, ma gde nas život razbacao.

Kad sam zaustavila pogled na Sari, usne su mi se razvukle u osmeh. Na neki čudan način, već sada sam bila ljubomorna na

sve njene nove prijateljice koje će upoznati u umetničkoj školi. Šašava, odana, zabavna i neopisivo brižna, Sara je bila moja najdraža prijateljica, a naše prijateljstvo - moja najvrednija imovina. Ti ljudi nisu bili svesni koliko su srećni što će je upoznati.

A onda, bio je tu i Džimi. Celo leto sam mozgala kako ću se snaći bez Meta, međutim, kad god bih pomislila na Džimija i rastanak s njim, brže-bolje bih skrenula misli na nešto drugo. Znam da zvuči čudno, ali sama pomisao na to da ga neću svakodnevno vidati bila mi je toliko teška da moj um prosto nije hteo da je prihvati. S tugom sam priznala sebi da uopšte nisam spremna da se rastanem s mojim dragim prijateljima.

Dok smo čekali da stigne hrana, povremeno sam bacala pogled kroz izlog restorana, gledajući prema ulici i crkvi na bregu. Sunce se lenjo pomeralo ka horizontu obojivši nebo i ulicu crvenim nijansama, tako da su se uobičajeno sive i bezlične gradske kulise sada pretvorile u nešto što je ličilo na scenu iz bajke. Na ulici je bilo tek nekoliko prolaznika, ali sam po broju automobila parkiranih s obe strane ulice zaključila da su svi obližnji pabovi i restorani te večeri bili dupke puni. Negde iz daljine čulo se zavijanje neke sirene.

„Rejčel, slušaš li me?“

Trgnula sam se i okrenula prema Džimiju. Nešto mi je govorio, ali nisam čula šta.

„Oprosti, šta si rekao?“

Očima mi je pokazao prema Metu, koji je u tom trenutku veselo ćaskao s Ketijom. Po izrazu Džimijevog lica, shvatila sam da mu uopšte nije drago što mora da mi ponovi ono što sam prečula.

„Pitao sam te da li ćeš sutra imati vremena da dođeš do mene.“

Zbunila me je ozbiljnost njegovog tona. To nije ličilo na Džimija. Nas dvoje smo odrasli zajedno i, prirodno, svakodnevno

smo visili jedno kod drugog, tako da mi nije bilo jasno čemu taj zvanični poziv.

„Naravno da hoću. Ionako sam mislila da dođem da se pozdravim s tvojima pre nego što odem.“

„U stvari, oni sutra neće biti kod kuće.“ Onda je ponovo usledio onaj ozbiljan, zvaničan ton. „Biću sam. Odnosno samo ti i ja. Ovaj... hoću nešto nasamo da ti kažem. U redu?“

Nisam bila sigurna da li je pritom pocrveneo ili ga je samo obasjalo zalazeće sunce. Shvativši da nestrpljivo čeka da mu odgovorim pre nego što se Met okrene prema nama, brzo sam mu skratila muke. „Da, naravno. Doći ću oko dva. Odgovara ti?“

Klimnuo je glavom i glasno odahnuo, kao da je upravo obavio užasno težak zadatak, čime je samo još više pobudio moju znatiželju. Ipak, nisam htela da ga zapitkujem, već sam rešila da sačekam do sutra i čujem šta ima da mi kaže.

Utom je stigao konobar i počeo da stavlja tanjire s hranom pred nas. Met se ispravio u stolici, sklonio ruku s mog struka, a onda se, sasvim neočekivano, okrenuo prema meni i poljubio me u usta.

„Hej, vas dvoje, mi ovde jedemo!“, uzviknula je Sara i napravila grimasu gađenja.

Osmehnula sam se Metu, a on se nagnuo bliže meni da bi mi sklonio pramen kose s lica. Bio je to jedan sasvim običan, skoro mehanički gest, ali kasnije sam se milion puta upitala šta bi se dogodilo da to nije učinio i da nije video onaj auto.

„Gospode bože, šta je ono?“, povikao je iz sveg glasa.

Okrenula sam se, pogledala u pravcu gde je pokazivao, i sledila se od straha. Jedan crveni auto uleteo je u krivinu ludačkom brzinom i, očigledno, izgubio kontrolu. Sekund kasnije, u kadar je uleteo i drugi, vozeći jednako sumanuto kao i prvi, samo s više